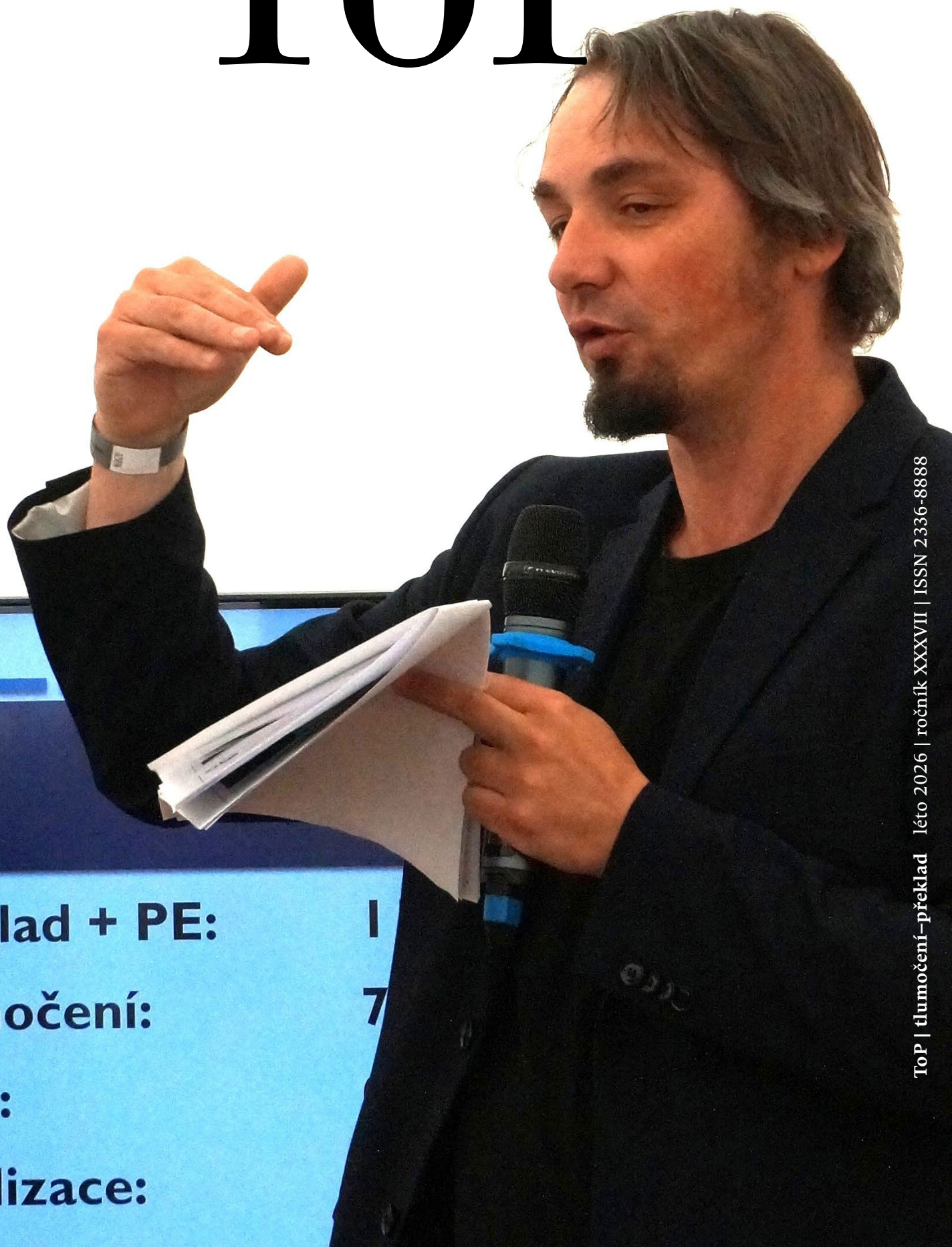

ToP

160

překlad + PE: I

tlumočení: 7

AVT:

lokalizace:

Transit: efektivní, konzistentní a kvalitní překlad

- ▶ Nižší náklady a menší časová náročnost na překlady a lokalizaci
- ▶ Rychlejší návratnost investice
- ▶ Pracovní platforma pro veškeré projekty v oblasti překladu a lokalizace ve všech formátech a ve všech jazycích
- ▶ Zajištění kontroly nad výsledky překladu a práce s terminologií
- ▶ Podpora standardních a výměnných formátů (např. pro projektové balíčky z SDL Trados, SDL WorldServer a MemoQ, XLIFF atd.)
- ▶ Flexibilní licenční modely (lokální licence, plovoucí licence, časově omezená licence, IaaS, SaaS)
- ▶ Celosvětová síť podpory
- ▶ Vysoká úroveň kvality překladu díky neustále dostupnému kontextu a terminologii
- ▶ Morfologická podpora pro více než 80 jazyků a jazykových variant
- ▶ Intuitivní práce s formátovacími znaky díky chytrému systému markupů
- ▶ Duální konkordantní vyhledávání jak ve výchozím, tak v cílovém jazyce
- ▶ Synchronizované náhledy pro všechny typy projektů
- ▶ Návrhy překladů z překladové paměti a systému strojového překladu ve stejném editoru
- ▶ Převod hlasového záznamu na text

www.star-group.net

paha@star-group.net

+420 233 355 377

+420 608 320 100

Obsah

Došlo po uzávěrce: AI titulky a AI dabing: šetření na nesprávných místech ničí kulturu i prožitek	4
Obrázek z obálky	4
Práchenští vystavují „u atomové báby“	4
Z translatologické bibliografie – V. Krejčíková: Literární překlad a role překladatele. Recenze <i>J. Březina</i>	5
Svatí Jeronýmové v Koblenci a Trevíru	6
SOUND a Slovník roku na Světu knihy	8
Překladatelé už nechtějí být „neviditelní“, hlásí se o svá práva	11
Apel Obce překladatelů a Překladatelů Severu u příležitosti Světového dne autorských práv	12
Anticena Skřipec 2026 <i>Obec překladatelů</i>	13
Môj Mika Waltari <i>A. Rády</i>	14
Svět je naše ústřice (Den dabingu JTP) <i>L. Olešová</i>	16
Jak tlumočit s jistotou aneb Efektivní tlumočnické techniky	17
Návštěva Clam.Gallasova paláce <i>A. Šourková</i>	18
Jarní jeronýmský víkend 2026 (Emauzy a Berchtod) <i>A. Šourková</i>	20
Pozvánka na podzimní jeronýmský výlet na zámek Vrchotovy Janovice <i>A. Šourková</i>	25
VH tentokrát v Třebíči	26
Dále vyšlo, nebo vyjde... <i>A. Šourková</i>	28

Došlo po uzávěrce

vyjádření Audiovizuální sekce JTP k aktuálnímu trendu v překladu titulků a dabingu.

AI titulky a AI dabing: šetření na nesprávných místech ničí kulturu i prožitek

Velké streamovací platformy a agentury dnes bohužel podléhají iluzi, že překlad titulků a dabing lze vyřešit několika kliknutími. Výsledkem je praxe, kdy jsou zkušeni lidští překladatelé a další tvůrci hromadně nahrazováni generativními modely. AI titulky a AI dabing jsou jako kouzelná formule, která má údajně ušetřit náklady na překlad. To je paradoxní mimo jiné v tom, že lokalizace představuje pouze zlomek celého rozpočtu. Už dnes překladatelé zhusta pracují za sazby, z nichž není možné vyžít, a rozdíl dorovnávají příjmy z lépe placené práce, čímž klienty v podstatě dotují.

Jako profesní organizace proti trendu nahrazování lidských překladatelů v audiovizuální oblasti důrazně vystupujeme. Jádrem uměleckého překladu, k němuž ten audiovizuální neodmyslitelně patří, je lidská kreativita a její nahrazování AI pod záminkou úspor a sjednocování výstupů není pokrok. Je to projev neúcty k tradiční a stále potřebné profesi, k divákům i ke všem, kdo do výroby investovali čas a energii. AI nástroje zde mohou mít své místo, ale měly by profesionálům pomáhat s mechanickou a monotónní prací a tím jim uvolnit kapacitu na kreativitu, ne je nahradit.

AI titulky a AI dabing přispívají k erozi audiovizuální i jazykové kultury. Audiovizuální překlad je umění zkratky, které musí brát v potaz obraz, zvuk, významy očividné i skryté, rychlost čtení, intonaci a mnoho dalších aspektů. Je to řemeslo, které se učí roky. Používání výhradně generativní AI a vyřazení překladatelů z procesu je krátkozraká snaha o maximalizaci zisků na úkor kvality. Je to šetření na nesprávném místě. AI výstupy jsou nevalné kvality a překladatel, pokud mu je vůbec umožněno v procesu zůstat, je postaven před dvě možnosti – buď AI překlad odevzdá ve stávající špatné kvalitě, nebo ho opraví, ovšem za nízkou „editační“ sazbou. Oba scénáře považujeme za nepřijatelné.

Vyzýváme proto platformy, agentury, studia i diváky: neakceptujeme laciné náhražky. Podporujeme projekty, které si vážící lidské práce. Dáváme najevo, že stojíme o lidskou tvorbu a kvalitní díla. Jen skuteční profesionálové od scenáristů až po překladatele dokážou vnést do tvorby kvalitu a originalitu a zajistit, že divák nebude kvůli nekvalitní lokalizaci ochuzen o audiovizuální zážitek.

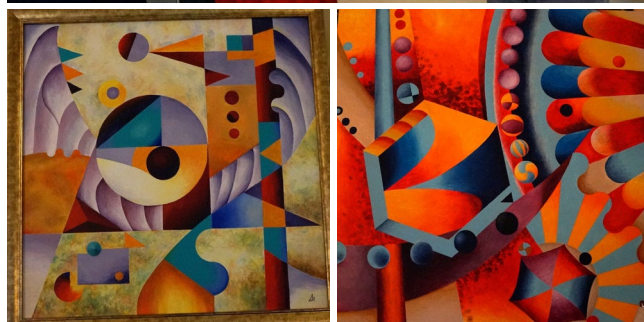
Děkujeme za podporu a sdílení!

Obrázek z obálky

Doc. PhDr. Martin Djovčoš, PhD., z Katedry anglistiky a amerikanistiky Filozofické fakulty Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici, uváděl na letošním veletrhu Svět knihy aktuální výsledky Soutěže JTP o nejlepší diplomovou/bakalářskou práci z oboru translatologie SOUND. Spolu s ním vystoupili i další členové poroty – Mgr. Věra Kloudová, Ph.D. z Ústavu formální a aplikované lingvistiky MFF UK a doc. PhDr. Tomáš Svoboda, Ph.D., ředitel Ústavu translatologie FF UK. Více o soutěži se dočtete na našem webu na <https://www.jtpunion.org/souteze/sound/>, o dalším dění na veletrhu pak na následujících stránkách tohoto čísla.

Práchenští vystavují „u atomové báby“

Andrej Rády, otec zakladatel a čestný člen JTP, je nejen soudním překladatelem i tlumočnickem a překladatelem literárním (viz str. 14), ale je políben i múzou malířskou, o čemž se můžete do 1. 8. přesvědčit na současné výstavě Prácheňské umělecké besedy v galerii Státního úřadu jaderné bezpečnosti na Senovážném náměstí 9. Navštívili jsme vernisáž, z níž jsou fotečky. Kdybyste o prázdninách projížděli Pískem, Andrej vás zve na svoji vlastní malou výstavu v Městské knihovně Písek, potrvá do konce prázdnin.

Z translatologické bibliografie

Literární překlad a role překladatele / Traduzione letteraria e ruolo del traduttore.

Připravila / a cura di Věra Krejčíková, 131 s., 2026, GSE Edizioni. ISBN 979-12-80599-17-9.

Dvojjazyčný sborník obsahuje příspěvky z mezinárodního česko-italského semináře věnovaného literárnímu překladu, který se uskutečnil v Římě 6. listopadu 2025 jako součást cyklu seminářů pořádaných spolkem *Associazione Praga* ve spolupráci s Velvyslanectvím České republiky v Římě. Aktuálně cyklus tvoří dva semináře o právním překladu a tento seminář o literárním překladu. Na základě účasti na seminářích o právním překladu, kde byly zastoupeny buď bilingvní osoby, nebo osoby s blízkostí ke dvojjazyčnosti, mezi nimiž se zcela určitě vyskytovali také zájemci o činnost literárního překladatele, považovali organizátoři za vhodné třetí seminář cyklu věnovat právě tomuto tématu. Záměrem sborníku je oslovit nejen odbornou veřejnost, ale také širší okruh čtenářů se zájmem o tuto problematiku. Za tímto účelem je v pěti příspěvcích sborníku zahrnuto pět důležitých témat: charakteristika literárního překladatele, překladatel z pohledu českého autorského práva, audiovizuální překlad, překlad z hlediska nakladatelské reflexe a překlad komiksu. Sami organizátoři předpokládají pokračování takto zaměřených seminářů.

Tento bilingvní sborník vznikl díky péči Věry Krejčíkové, zakládající členky *Associazione Praga*. Dále následují stručné popisy jednotlivých příspěvků.

Anežka Charvátová, vyučující na Ústavu translatologie FF UK

Literární překlad a role překladatele

Sborník příspěvků
z mezinárodního
semináře o překladu
Řím 6. listopadu 2025

připravila / a cura di
Věra Krejčíková

Traduzione letteraria e ruolo del traduttore

Atti del seminario
internazionale sulla
traduzione
Roma 6 novembre 2025

a držitelka ceny *Magnesia litera* a *Ceny Josefa Jungmanna*, ve svém příspěvku s názvem *Slasti a strasti literárního překladu* (s. 23–31) barvitým jazykem představuje literárního překladatele. Literární překladatel by si měl všimát maličkostí, ovládat všechny jazykové vrstvy od odborné terminologie až po argot, ale především zůstat služebníkem původního textu, do kterého nesmí nijak zasahovat. Autorka pro nastínění používá trefné přirovnání literárního překladatele k médiu, které je neviditelné, ale přesto musí být účinné (s. 24). Ať už se jedná o samouka či vytrénovaného jedince, měl by mít načteno, znát široký kontext, realie a být jako houba, která nasává vše kolem sebe. Přitom mu stačí druhý jazyk znát jen pasivně, mateřštinu by však měl ovládat dokonale. Překládat literaturu je podle autorky možné se naučit, nicméně je nutné to „vysedět“. Kromě literárního překladatele se ve svém příspěvku zabývá rovněž literárním redaktorem, který v českém

prostředí literárního překladatele obvykle doprovází. Právě literární redaktor totiž po překladateli text kontroluje a měl by proto dokonale ovládat stylistiku a gramatiku češtiny. Pozornosti autorky nešla ani překladatelská metoda, věnuje se zde metodě adaptační a konformní. V kontextu adaptace zmiňuje adaptaci měny, rčení či přezdívek. U konformní naopak úskalí tkví v metaforách.

Jan Barták, vystudovaný právník a ředitel umělecké agentury DILIA, jehož předmětem zájmu je mj. autorské právo, ve svém příspěvku *Role překladatele z pohledu českého autorského práva a jeho odraz*

ve smluvní praxi (s. 42–48) líčí právní postavení překladatele z pohledu českého autorského práva a úskalí smluv, se kterými překladatel přichází do styku. Nejprve popisuje autorské dílo a uvádí podmínky, které musí splňovat, aby bylo chráněno zákonem, a dodává, že překlad je odvozeným autorským dílem (s. 42). Dále pokračuje s trojúhelníkem smluvních aktérů, tj. autorem, překladatelem a nakladatelem, na jehož vrcholu se nachází právě nakladatel jakožto zajišťovatel a ošetřovatel práv. S tímto pak souvisí nakladatelská smlouva, podtyp licenční smlouvy, u které je důležité rozlišovat termín výhradní a nevýhradní. Zákonná úprava nakladatelské smlouvy se v praxi nevyskytuje. Dále se autor věnuje honoráři překladatele, ten bývá jedním z nejčastějších problémů. Nejen, že dochází ke směřování honoráře za vytvoření díla a za licenci, ale honorář jako takový je celkově neadekvátní. Již v úvodu autor zmiňuje, že

se v příspěvku chce věnovat i výhledům do budoucna. V tomto směru se jedná o věštění z křišťálové koule, ale věří, že všechny strany dospějí v budoucnu ke zdravému kompromisu.

Edita Jiráková, předsedkyně Jednoty tlumočnicků a překladatelů (JTP), svůj příspěvek *Audiovizuální překlad: zásady, výzvy a realita v České republice* začíná několika důležitými úvodními slovy. Uvádí JTP a její Sekci audiovizuálního překladu s jejich cílem posilovat prestiž a profesionalitu tohoto druhu překladu. Mimo to zmiňuje členství JTP v AVTE (Audiovisual Translators Europe) a spolupráci s Českou komorou tlumočnicků znakového jazyka (ČKTZJ). Audiovizuální překlad, který se nachází na pomezí literatury, divadla a filmu, se od literárního překladu liší tím, že je spjat s časem, prostorem a obrazem. Je rovněž rozmanitý, patří sem voice-over, titulky pro neslyšící, intralingvální titulky nebo audiopopis. Zde se autorka věnuje zejména titulům pro neslyšící, jelikož v jejich případě je nutné převádět jak slova, tak i zvuky, jako slyšícímu publiku. Zmiňuje též audiopopis pro nevidomé a slabozraké, kde musí být obraz převáděn na slovo. Autorka představuje i zásady titulkování, které jsou uvedeny na konci jejího příspěvku a rovněž na internetových stránkách JTP, a nejčastější chyby. Právě tyto zásady publikované v roce 2020 Sekcí audiovizuálního překladu JTP se v tomto směru staly referenčním standardem, ale nestačí je pouze dodržovat. Ze zkušenosti se totiž můžeme setkat s technickými, jazykovými a stylistickými chybami (s. 59–60). Součástí příspěvku předsedkyně JTP je i průzkum pracovních a finančních podmínek audiovizuálních

překladatelů z jara 2025, doplněný o grafy. Tento průzkum ukazuje, že audiovizuální překladatelé pracují zejména jako OSVČ a že jsou s touto profesí spokojeni. Autorka zdůrazňuje, že se jedná o první ucelený pokus zmapovat aktuální situaci českého audiovizuálního překladu, což je zásadní, jelikož teprve z tohoto průzkumu vyplynula skutečná data ohledně pracovních podmínek audiovizuálních překladatelů.

Alessandro de Vito v roce 2010 spoluzaložil nakladatelství Miraggi Edizioni, pro které od roku 2016 i překládá z češtiny. Ve svém příspěvku s názvem *Tibetský most mezi zeměmi, příběhy a kulturami* (s. 76–86) zprvu vypráví svůj osobní příběh, který formoval jeho nakladatelskou a překladatelskou činnost. Jeho otec byl Ital a matka Češka z Ostravy, češtinu se tedy měl možnost naučit doma, a když si hrával s dětmi ostravských dělníků a horníků. Poté autor přechází k samotné činnosti nakladatelství, jehož překladovou edici tvoří převážně české texty. Tvrdí, že bylo jeho snem, aby nakladatelství mělo českou ediční řadu. Přestože patří mezi malá nakladatelství, přeložilo nejvíce českých děl do italštiny, například Čapkův *Krakatit* nebo několik děl Bohumila Hrabala jako *Perlička na dně* a *Domácí úkoly* (v plánu je překlad i dalších Hrabalových děl). Kromě toho uvádí také Fuksova *Spalovače mrtvol* promlouvajícího o tématech, která se dějí i dnes (s. 79). Poté stručně popisuje svou překladatelskou zkušenost. Nevystudoval sice český jazyk, literaturu ani bohemistiku na žádné vysoké škole, ale literaturou se vždy zabýval. Pracuje též jako redaktor, zabývá se proto texty a tráví mnoho času čtením, češtině se tedy věnoval odjakživa.

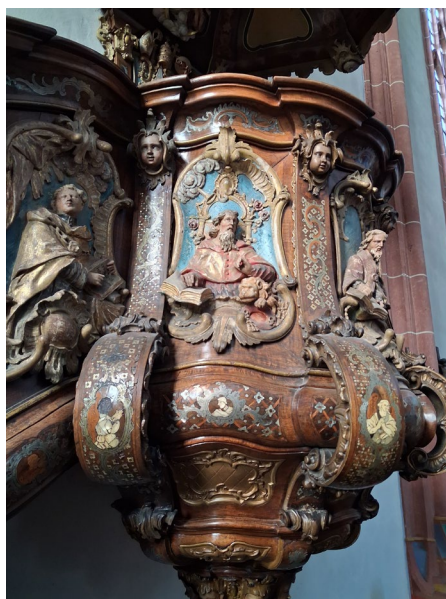
Tvrdí, že je nezbytné, aby literární překladatel znal výborně výchozí jazyk a je toho názoru, že literární překlad je práce natolik tvůrčí a individuální, že ji nelze nahradit stroji jako AI.

Danièle Nicot je francouzsko-českou nakladatelkou v Modern Times žijící v Římě. Ve svém příspěvku *Literární překlad – specifické rysy překladu komiksu* (s. 97–113) nejdříve pojednává o komiksu a jeho vývoji až k tzv. grafickému románu. Komiks byl často zařazován do dětské literatury, ovšem dnes už je legitimně uznáván i mezi dospělými čtenáři. Autorka ho definuje jako složitý objekt s vlastními pravidly, obtížně zařaditelný do kategorie, který je vnímán různě – někdy jako samostatná kategorie, jindy jako „deváté umění“ nebo osobité médium (s. 98). Kromě něj se na českém trhu dnes rozvíjí grafický román, u kterého narostl počet dospělých čtenářů (včetně žen) a rovněž si tak získal legitimní uznání. Tento žánr představuje kontinuum ve vývoji klasického komiksu, ale čte se jako román a je komplexnější. Ve zbývajících částech příspěvku autorka zkoumá doslova pod lupou překlad komiksu. Naznačuje, že se nejedná o jednoduchou disciplínu, jelikož jde o hybridní významový systém, který se od románu liší tím, že je vizuální. Vyžaduje proto vysokou míru tvořivosti či vynalézavosti a často rozsáhlejší řešení než v čisté literatuře. Poté se zabývá konkrétními kategoriemi v překladu komiksu: prostorem bubliny, tzv. letteringem, často používanou elipsou, texty začleněnými do prostoru, onomatopoií a nakonec orálností, idiolektem a humorem. Na závěr přichází s tématem, jak překládat obraz.

BC. JAROSLAV BŘEZINA, B.A.,
ÚTRL FF UK

Sv. Jeroným,
kostel sv. Kastora,
Koblenz

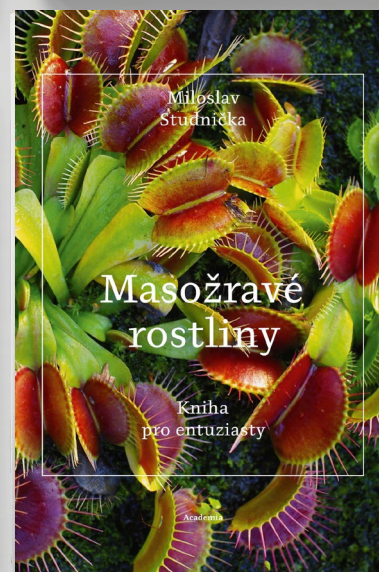
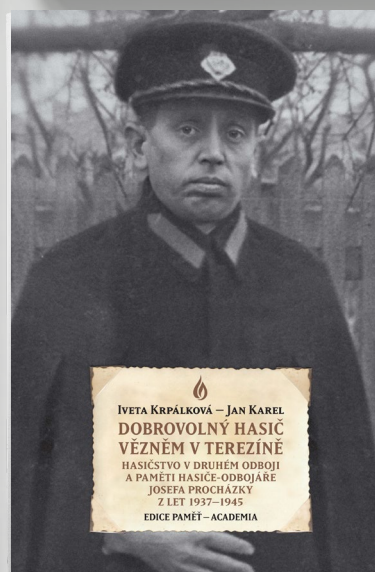
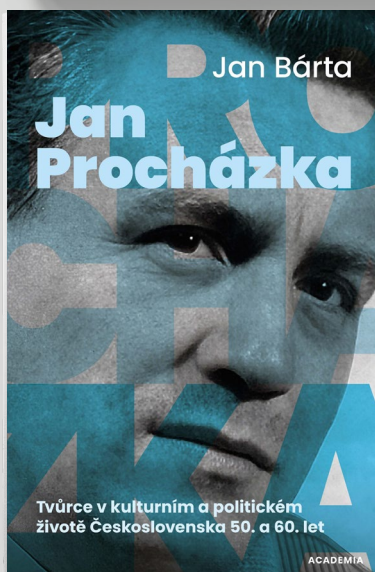
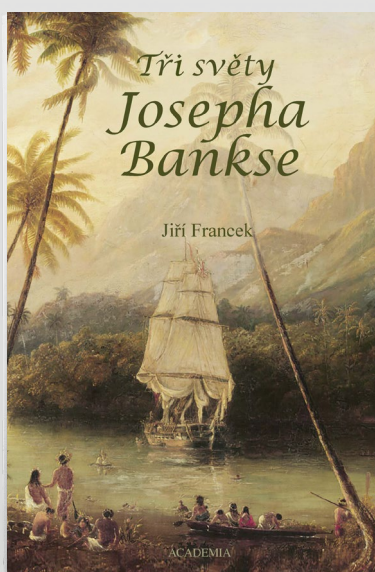

Sv. Jeroným,
kostel sv. Antonína,
Trevír

foto A. ŠOURKOVÁ

Novinky Nakladatelství ACADEMIA

www.academia.cz
www.academiaknihy.cz

ACADEMIA
NAKLADATELSTVÍ

SOUND a Slovník roku na Světě knihy

Na letošním mezinárodním veletrhu a knižním festivalu Svět knihy seznámila Jednota tlumočnicků a překladatelů publikum nejprve s výsledky Soutěže o nejlepší diplomovou/bakalářskou práci z oboru translatologie (SOUND) za roky 2024–2025 a poté vyhlásila výsledky a předala ocenění laureátům soutěže Slovník roku, taktéž za dvouleté období 2024–2025.

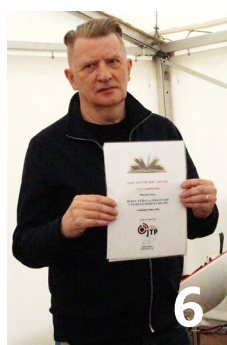
O soutěži SOUND promluvili doc. PhDr. Martin Djovčoš, PhD. z Katedry anglistiky a amerikanistiky Filozofické fakulty Univerzity Mateje Bela v Banské Bystrici, Mgr. Věra Kloudová, Ph.D. z Ústavu formální a aplikované lingvistiky MFF UK a doc. PhDr. Tomáš Svoboda, Ph.D., ředitel Ústavu translatologie FF UK. (foto 1, 2) Více o soutěži se dočtete na našem webu na <https://www.jtpunion.org/souteze/sound/>, autorka nejlepší diplomové práce Mgr. Viktória Štvrtáková vystoupí 7. listopadu na letošních Jeronýmových dnech.

Část věnovanou soutěži Slovník roku moderovaly předsedkyně JTP Edita Jiráková a tajemnice soutěže Alena Šourková, diplomy a ceny předávala

Marie Příbylová, členka výkonného výboru JTP. (3)

Do daného dvouročníku soutěže bylo přihlášeno 40 titulů vydaných

v České republice a na Slovensku a odborná porota, složená ze zástupců všech našich překladatelských a tlumočnických organizací i vysokoškolských pracovišť, hodnotila díla ve čtyřech kategoriích: slovník, encyklopedie přírodovědná, encyklopedie historická a encyklopedie společenská, dále porota udělila tři čestná uznání a samozřejmě vyhlásila i hlavní cenu – Slovník roku 2024–2025.

Podrobné výsledky soutěže, včetně publikací umístivších se na 2. a 3. místech, najdete na našem webu na adrese <https://www.jtpunion.org/11466-2/>. Zde nyní uvádíme jen laureáty cen v jednotlivých kategoriích, čestná uznání a hlavní cenu.

Čestné uznání poroty za publikaci **Jiří Fider: ENCYKLOPEDIE ČESKO-SLOVENSKÝCH LEGIÍ**. 1. vyd. Praha: Universum 2025, převzali autor a ředitelka programu nakladatelství EURO-MEDIA, Petra Diestlerová. (4)

Další čestné uznání si zasloužil **SLOVNÍK MEDIÁLNÍ GRAMOTNOSTI**, 1. vyd. Brno: Nugis Finem Publishing, 2024 a za autorský kolektiv diplomy převzaly Markéta Jasanská, Tereza Kráčmarová a Johana Ješátková, za nakladatelství ředitelka Barbora Kriklová. (5)

Třetím titulem, jemuž porota přisoudila čestné uznání, byly **DĚJINY VÝŽIVY A STRAVOVÁNÍ V ČESKÝCH ZEMÍCH 1945–1970** autora **Martina France**. 1. vyd. Praha, Academia 2024. Diplom převzal ředitel nakladatelství ACADEMIA Jiří Padevět. (6)

Vítězem kategorie *encyklopedie přírodovědná* se stalo pozoruhodné dílo: **Veslav Wahl a kol. autorů: PRAŽSKÉ PTACTVO 1800–2020 (PTÁCI – MĚSTO – PŘÍBĚH HRDINY)**. 1. vyd. Praha: Česká společnost ornitologická a Revolver Revue, 2024. Diplomy převzali vedoucí autorského týmu Petr Voříšek, za Českou společnost ornitologickou vedoucí oddělení monitoringu a výzkumu Alena Klvaňová. (7)

V kategorii *encyklopedie historická* přisoudila porota první místo čtyřdílné publikaci **Petr Mallota a kol.: PO-PRAVENÍ Z POLITICKÝCH DŮVODŮ V KOMUNISTICKÉM ČESKOSLOVENSKU**. 1. vyd. Praha: Academia a Ústav pro studium totalitních režimů, 2024. Pro ocenění si přišli Petr Mallota za kolektiv autorů a za nakladatelství ACADEMIA ředitel Jiří Padevět. (8)

V kategorii *encyklopedie společenská* zvítězil dvoudílný titul: **Marie Mžýková: HYNÁIS**. 1. vyd. Praha: Academia 2025. Diplomy převzali Milan Havel z Galerie KODL, jež byla spoluvydavatelem díla, a Jiří Padevět, ředitel nakladatelství ACADEMIA. (9)

Porota též rozhodovala mezi mnohými publikacemi v kategorii *slovník*: první místo zde náležel vítězi této kategorie a tím je **David Blažek a jeho SLOVINSKO-ČESKÝ SLOVNÍK. SLOVENSKO-ČEŠSKÝ SLOVAR**. 1. vyd. Praha: Academia a Slovanský ústav AV ČR, 2025. Diplomy převzali (zleva) ředitel Academie Jiří Padevět, autor a ředitel Slovanského ústavu Václav Čermák. (10) Tuto cenu dotuje Asociace konferenčních tlumočnicků ASKOT finanční premií

10 000 Kč a Davidovi Blažkovi ji předala členka výboru ASKOT Věra Poledníková.

Hlavní cenu **Slovník roku 2024–2025** vybírala porota ze všech přihlášených titulů napříč kategoriemi a obdržel ji věru po zásluze významný romanista a lingvista působící v Olomouci na FF UP, pan profesor **Jiří Černý**, za svůj **PORTUGALSKO-ČESKÝ SLOVNÍK BRAZILSKÉ PORTUGALŠTINY / DICIONÁRIO DE BRASILEIRISMOS PORTUGUÊS-TCHECO**. 1. vyd. Olomouc: Vydavatelství Univerzity Palackého, 2024. Diplomy přebírali autor a Tomáš Franta, vedoucí marketingu a distribuce Vydavatelství Univerzity Palackého v Olomouci. (11)

Porota ocenila mimořádný přínos díla, které jako první v českém

prostředí systematicky zachycuje specifickou slovní zásobu brazilské varianty portugalštiny a převádí ji do češtiny. Panu profesorovi jsme pogratovali k jeho letošním devadesátým narozeninám. Není ostatně v naší soutěži nováčkem – ve 26. ročníku získal hlavní cenu, Slovník roku 2019, jeho třídílný **Španělsko-český slovník amerikanismů**. Alena Šourková jej vyzpovídala, jak se dostal právě k portugalštině a jak probíhala práce na odměněném slovníku. (12)

Vyvrcholením programu bývá tradičně náš rituál dvojjedné ceny neboli „ceny na zvážení“. Marie Příbylová vložila do jedné ruky laureáta trofej „Slovník roku 2024–2025“ (dílo to naši členky Heleny Giordanové) a Bára

Stejskalová, coby členka revizní komise JTP, vložila do jeho druhé ruky obálku s finanční premií 20 000 Kč od Jednoty tlumočnicků a překladatelů. Laureát má vždy zhruba 10 vteřin na to, aby se rozhodl pouze pro jednu z částí ceny, protože tu druhou nám musí dle regulí soutěže vrátit. Pan profesor nám po zralé úvaze vrátil trofej, se slovy „abyšte příště měli co předávat“. (13)

Dobře vše dopadlo, realizační tým to pak s klidným svědomím mohl zapít. (14)

V současné době probíhá třicátý ročník soutěže a hodnocení v něm budou slovníky a encyklopedie vydané v letech 2026 a 2027. Ty zatím přihlášené najdete zde: <https://www.jtpunion.org/slovník-roku/>.

Překladaelé už nechtějí být „neviditelní“, hlásí se o svá práva

Překladaelé
Severu

Praha, 23. dubna 2026. **Literární překladatelé a překladatelky se u příležitosti Světového dne autorských práv obrátili na nakladatele, média a organizátory literárních akcí s výzvou, aby důsledným dodržováním autorských práv pomohli ke zvýšení prestiže této profese a k odpovídajícímu zviditelnění těch, kdo se literárnímu překladu věnují. Upozorňují na to, že zatímco česká překladová škola je ve světě velmi uznávaná, samotným českým překladatelům se doma dostatečného uznání často stále nedostává.**

„Literární překladatelé svou erudicí a invencí umožňují, aby výměna mezi světovou a domácí literaturou probíhala hladce, bez zkreslení, ochuzení a nivelizace významu či stylu, a zároveň přispívají ke kultivaci a rozvoji mateřského jazyka. Význam jejich práce je však přehlížen, a to tak dlouho a systematicky, až se neviditelnost naší profese stala už v podstatě normou,“ říká předsedkyně Obce překladatelů Anežka Charvátová.

K tomuto historickému nedocení překladatelů se navíc v současnosti přidává nový tlak v podobě AI, který může mít negativní dopady jak na práci překladatelů, tak především na kvalitu uměleckého překladu.

„Společnost zažívá nadšení z AI, která nabízí rychlá a také levná řešení u mnoha poskytovaných služeb. Mezi nimi je samozřejmě i překlad, který se dá s pomocí nástrojů AI vyhotovit skutečně jako mávnutím kouzelného proutku. Při bližším pohledu je ovšem patrné, že se jedná o překlady ploché, bez života a se záplavou doslovných řešení a absolutních překladatelských nešvarů a omylů. Texty tak ztrácejí osobitý charakter i plnokrevnost a z původně skvělého literárního zážitku se stává nuda – navíc plná nevhodných řešení a přímo chyb. I proto bychom si měli práce kvalitních literárních překladatelů vážít,“ uvádí předsedkyně Překladatelů Severu Kateřina Křišťůvková.

Z uvedených důvodů se překladatelé sdružení v profesních organizacích Obec překladatelů a Překladaelé Severu obrátili nejen na nakladatele, ale i na média

a organizátory literárních akcí. V otevřené výzvě je žádají, aby uváděli jména autorů a autorek překladů nejen na obálkách knih, ale důsledně také v další komunikaci o překladových knihách a při využití překladových textů v audiovizuálním vysílání, což stále zdaleka není běžnou praxí. „Nechceme jen kritizovat, ostatně víme, že například v řadě nakladatelství se situace v tomto směru poslední dobou zlepšuje. Pokud se některý z oslovených subjektů k našim požadavkům přihlásí, jsme připraveni tyto příklady dobré praxe zviditelnovat, dávat za vzor ostatním a postupně tak budovat kulturu, v níž základní uznání něčího autorského vkladu je prostě standardem,“ dodává závěrem Anežka Charvátová.

Text otevřené výzvy je v příloze tiskové zprávy a najdete ho také na webových stránkách obou spolků. Kontakty pro další informace:

Anežka Charvátová, předsedkyně Obce překladatelů,
nezour@seznam.cz, 776 160 483

Lukáš Novák, místopředseda OP,
lukas.novak@litigocommunications.cz, 724 255 725
Kateřina Křišťůvková, předsedkyně Překladatelů Severu,
kristufkova@centrum.cz, 604 810 524

Obec překladatelů sdružuje překladatele krásné literatury i teoretiky, kritiky a historiky zabývající se překladem. Jejím posláním je hájit práva, prosazovat profesní zájmy členů a dbát o úroveň a prestiž překladu v české literatuře. Každoročně oceňuje kvalitní české překlady v rámci udělování Ceny Josefa Jungmanna, podporuje začínající překladatele pořádáním Soutěže Jiřího Levého a překladatelských kurzů a na největší nešvary překladu a nakladatelské praxe upozorňuje udělováním anticyeny Skřípec. Další informace o aktivitách Obce najdete na www.obecprekladatelů.cz.

Překladaelé Severu je nezávislá, dobrovolná profesní organizace, která vznikla v roce 2018 a sdružuje překladatele severské literatury do češtiny. Jejím cílem je zlepšení ohodnocení a pracovních podmínek překladatelů, šíření osvěty v oblasti autorských smluv a podpora vydávání kvalitních překladů. Jejím posláním je rovněž umožňovat vzájemné setkávání, spolupráci a vzdělávání překladatelů severské literatury, hájit práva členů a prosazovat jejich profesní zájmy, dbát o kvalitu a prestiž českého literárního překladu a šířit povědomí o severské kultuře, literatuře především. Další informace najdete na <https://prekladateleseveru.cz/>.

V Praze dne 23. 4. 2026

Apel Obce překladatelů a Překladatelů Severu u příležitosti Světového dne autorských práv

Vážené kolegyně, vážení kolegové z oblasti literatury a slovesného umění,

u příležitosti Světového dne autorských práv se na vás obracíme s otevřenou výzvou a prosbou o spolupráci. Jejím cílem je dosáhnout spravedlivějšího postavení a odpovídající společenské prestiže literárních překladatelů a překladatelek.

Literární překlad je zásadní pro každou kulturu. Je oknem do jiných světů, pomyslným krevním oběhem, který zprostředkovává výměnu idejí, pohledů, literárních postupů, témat a způsobu jejich uchopení a zpracování mezi domácí a zahraniční literární scénou. V tomto smyslu „okysličuje“ domácí kulturu, inspiruje ji a rozvíjí.

Literární překladatelé a překladatelky svou erudiicí a invencí umožňují, aby tato výměna probíhala hladce, bez zkreslení, ochuzení a nivelizace významu či stylu, a zároveň přispívají ke kultivaci a rozvoji mateřského jazyka. Význam jejich práce je ale přehlížený, a to tak dlouho a systematicky, až se neviditelnost této profese stala už v podstatě normou. Není proto výjimkou, že se dočteme o díle, které vyšlo „v novém, moderním překladu“, aniž bychom se dozvěděli, kdo je jeho autorem či autorkou.

Literární překlad je stále často vnímán jako určitý technický úkon, výměna slova za slovo; v tomto smyslu jako by chápání, nebo spíše nepochopení podstaty literárního překladu předjímalo nástup umělé inteligence, která se k překládání uměleckých textů staví podobně mechanicky.

Literární překlad je ale samostatným autorským dílem, a to i podle českého autorského zákona (zákon č. 121/2000 Sb.), který stanovuje, že autor překladu by měl být vždy identifikovatelný, a k ochraně jeho osobnostních práv doporučuje uvádět jeho jméno například i v komunikaci o překládovém díle na sociálních sítích.

My se však v této výzvě nechceme dovolávat zákona. Chceme apelovat na férovost a solidaritu lidí z literární a obecně kulturní branže. A v zájmu profese, která byla historicky vždy upozaděná a nyní nově čelí hrozbám, jež přináší rozvoj generativní umělé inteligence, vás chceme požádat o následující kroky nad rámec zákona:

Uvádějte prosím jména překladatelek a překladatelů na obálce knih. Ano, víme, že místa na obálce není na zbytek a jméno překladatele zpravidla „neprodává“. Přesto jsme přesvědčeni, že jeho uvedení je projevem uznání, který ocení i literární veřejnost. Uvedení jména překladatele na obálce je navíc zvlášť v době nástupu AI znakem lidské práce, který zvyšuje důvěryhodnost a hodnotu daného díla.

Uvádějte prosím jména překladatelek a překladatelů v každé komunikaci o překládové knize vždy spolu se jménem autora originálu: v recenzích, v edičních plánech, v anotacích, v promo materiálech a výstupech, v pozvánkách na diskuse, v komunikaci o daném díle na sociálních sítích. „Knihu přeložil/a XY“ je jen pár znaků navíc, které však hodně znamenají.

Uvádějte prosím jména překladatelek a překladatelů, kdykoliv jejich dílo využíváte v audiovizuálním vysílání nebo prezentaci společně se jménem autora originálu. Autorem slov, která ve vašem audio či videu zazní, je český překladatel/česká překladatelka, aniž bychom tím chtěli jakkoliv snižovat roli autora originálu.

Věříme, že náš apel vyslyšíte a seznámíte s ním i všechny kolegy a kolegyně, pro které je relevantní. Pokud byste se rozhodli z výše uvedených pravidel udělat ve své organizaci součást běžné kultury, dejte nám o tom vědět. Rádi příklady dobré praxe představíme veřejnosti i ostatním aktérům v oblasti překládové literatury.

ANTICENA SKŘIPEC 2026

Překladatelský Skřípec letos dostal Rudolf Červenka za překlad Machiavelliho „Vladaře“ a „Hovorů k sobě“ Marca Aurelia. Skřípeček putuje do Coobooku za romantasy „Dohoda růží“.

Obec překladatelů na letošním ročníku veletrhu Svět knihy tradičně vyhlásila Anticenu Skřípec. Tu každoročně uděluje za překladové dílo, které vykazuje závažné nedostatky v převodu z cizího jazyka do češtiny, ale třeba i těm, kdo hrubým způsobem zasáhli do práv autora překladu. Smyslem anticeny je poukázat na nedostatky v překladatelské a nakladatelské praxi, které poškozují úroveň českého literárního překladu.

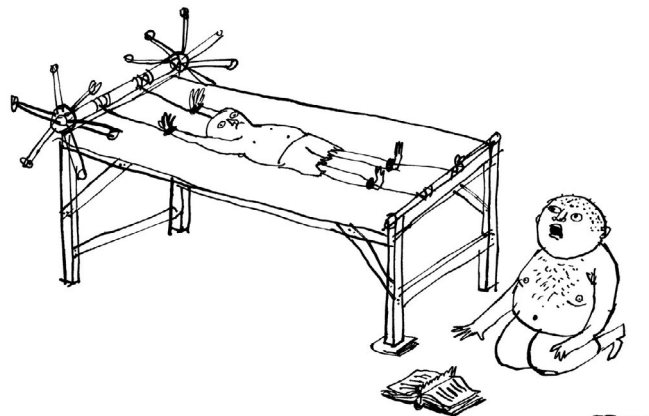
„Mnohem raději samozřejmě vyzdvihujeme překlady a překladatelské počiny, které jsou mimořádně zdařilé a mohou sloužit jako příklady hodné následování. Některé nešvary překladu jsou ale tak závažné nebo tak rozšířené, že na ně upozorňujeme právě touto anticenou. Cílem je pochopitelně vést překladatele, redaktory i nakladatele k tomu, aby se podobných nedostatků vyvarovali,“ říká ke smyslu Skřípce předsedkyně Obce překladatelů Anežka Charvátová

Porota Anticeny Skřípec, pracující v roce 2026 ve složení Tereza Prymak (předsedkyně), Jiřina Vyoralíková a Sára Dvořáková, se po posouzení návrhů rozhodla Anticenu Skřípec 2026 udělit překladateli a nakladateli **Rudolfu Červenkov**i, a to dohromady za dva počiny – za překlad Machiavelliho *Vladaře* a za překlad *Hovorů k sobě* Marca Aurelia. Oba vydal ve svém nakladatelství Leda v roce 2024. *Vladaře* redigovala Eva Mikolášková, *Hovory k sobě* mají jako odpovědnou redaktorku uvedenu Kamilu Hantákovou.

I letos byl udělen **Skřípeček**, a to **nakladatelství Coobook** ze skupiny Albatros Media za vydání knihy Sashy Peyton Smith *Dohoda růží*, kterou přeložila Markéta Forejtová, odpovědnou redaktorkou byla Kateřina Hajžmanová. Kniha vyšla v roce 2025.

Skřípec

Ačkoliv jde o texty z naprosto odlišných dob a různých jazyků, vykazují *Vladař* i *Hovory k sobě* v překladu Rudolfa Červenky řadu společných nešvarů. V případě Marca Aurelia je navíc zarážející to, z jakého textu překladatel vycházel: na videu na YouTube kanále nakladatelství Leda překladatel uvádí, že řecky neumí, proto překládal s podstrojníkem, v tiráži se však dočteme, že vycházel ze starého překladu do angličtiny z roku 1794, znovu vydaného roku 1902, navíc „s využitím českých podnětů, jež z řeckého originálu pořídila Marion Cassade“. Pan Červenka se tedy zjevně nezdráhá překládat z jazyka, jímž vládne omezeně, ne-li vůbec, a překládá přes třetí jazyk ze zdroje, o němž nevíme, nakolik přesný a úplný je. U obou posuzovaných titulů se dá vysledovat, že s texty originálů nakládá velmi volně, občas něco přidá či vynechá. Alarmující pak u obou textů je to, že s důležitými pojmy zachází zavádějícím způsobem a překládá je někdy až chybně (například „aspekt“ místo „hmota“ u Marca Aurelia), v některých případech nekonzistentně (například u Machiavelliho pojem *principato*, česky „vladařství“, překládá jako „monarchie“ i jako

„Is that better?“

„vláda“, pojem *virtù*, česky „ctnost“, „zdatnost“, překládá jako „osobní nasazení“, „být geniální“, „kvality“, „talent“, „schopnosti“ atd.). Jde přitom o díla z oboru filozofie, respektive politické teorie, kde by měl na jasnost a správnost pojmů být kladen obzvláštní důraz.

U obou textů překladatel zároveň deklaruje záměr představit soudobým čtenářům moderní a čtivé překlady klasických děl. U *Vladaře* se mu sice podařilo dosáhnout čtivosti, představovaný obsah je však zavádějící, až neuchopitelný. Překlad *Hovorů k sobě* vykazuje navíc archaizující rysy. Pan Rudolf Červenka si podle nás zaslouží Skřípec z více důvodů – za pochybné překladatelské praktiky a zjevné přecenění vlastních schopností. Navíc v případě *Vladaře* se nám nabízí i otázka, proč vůbec porizovat tímto způsobem překlad díla, u nějž máme řadu kvalitních a dostupných překladů, jak těch čtivějších, tak i nový akademický.

Skřípeček

Před dvěma lety stejnému překladatelsko-redakčnímu tandemu v nakladatelství Coobook uniklo udělení Skřípce jen o vlasek, tehdy šlo o román Sashy Laurens *Mladokrevní*, který byl předmětem kritického článku Jany Malé na portálu iLiteratura. Od té doby bohužel k žádnému zlepšení nedošlo. *Dohoda růží* je opět knihou z žánru young adult, tentokrát se specifikací romantasy, určenou především mladým čtenářům. Na první pohled jsou nejvýraznější problémy na stylistické rovině, např. nadměrné užívání přivlastňovacích zájmen, přivlastňování genitivem, opakování slov a kostrbaté formulace přejímající anglickou syntax (např. „Abych dokázala zajistit oddanost budoucí manželky dvoření mému synovi a poctivý souboj o jeho ruku v průběhu celé sezony,“ nebo „Mám pocit, jako by Emmettova ruka v Lydii zhasla její vnitřní světlo.“). Kolací textu byly zjištěny významové chyby a také necitlivé zásahy překladatelky, která text místy rozšiřuje o vlastní dodatky a jinde naopak eliminuje styl autorky originálu. Provedené změny jsou neopodstatněné, ubírají textu výrazovou škálu a často mění jeho vyznění.

Tolik tisková zpráva Obce překladatelů. Více o soutěži a odborné posudky hodnocených publikací najdete na stránkách OP na adrese <https://www.obcepřekladatelu.cz/novinky/anticena-skripec-2026-vysledky/>.

MÔJ MIKA WALTARI

Tento článok bol uverejnený v máji 2026 v časopise Knižná Revue, Mesačník o knihách, a je istou rozlúčkou s mojou niekoľkoročnou prácou na preklade dvoch historických románov Miku Waltariho. Dúfam a predpokladám, že toto publikovanie „zasiahne“ iný okruh čitateľov, a teda nie je zbytočné.

Egyptana Sinuheho som čítal, rovnako ako väčšina z nás, ako historický a strhujúci príbeh z dávnych čias. Postupne som poznával ďalšie jeho tzv. historické romány v slovenských prekladoch z tretích jazykov i v českých prekladoch, predovšetkým od Marty Hellmuthovej, ktoré nielen mňa fascinovali cizelovateľskou kvalitou prekladateľkinho jazyka. V tých časoch som nemal o literárnom preklade vlastne nijaké povedomie, jednoducho som čítal pútavý príbeh.

V Prahe ma osud a úsilie nakon priviedli na Filozofickú fakultu Karlovej univerzity a k štúdiu fínčiny a nemčiny. Život v spoločnosti tlmočníkov a prekladateľov rozhodli, že som sa zameral na štúdium fínskeho jazyka a literatúry. V časoch, keď cestovanie na Sever naozaj nebolo bežné, som vedel, že musím nielen prekladať ale aj tlmočiť a sprevádzať turistov, aby som mal aspoň aký taký kontakt s moderným hovoreným jazykom.

Pre moju nepočetnú slovenskú prekladateľskú generáciu fínčinárov bol Mika Waltari akýmsi svätým grálom, čo bolo možno spôsobené nielen skutočnosťou, že preklady jeho románov sa vo svete presadili; kto sa

s jeho dielami a postojmi oboznámil, jednoducho ho obdivovať musel. Ja som sa s Waltariho osobou a názormi zoznamoval najprv v obsiahlejších, a teda nie veľmi podrobných príručkách dejín fínskej literatúry, až neskôr moje jazykové a finančné schopnosti umožnili nákupy kníh pri pracovných tlmočnických návštevách vo Fínsku a otvorili sa mi aj brány Internetu.

Prvú šancu „na Waltariho“ som dostal v Slovenskom spisovateli, pre ktorý som preložil romány Johannes Angelos a Mladý Johannes – vyšli pod spoločným názvom Čierny anjel. Slovenský preklad Waltariho Nepriateľov ľudstva je vyústením mojej dlhodobšej spolupráce s bratislavským vydavateľstvom Petrus a jeho majiteľom a dúfam aj priateľom, Petrom Chalupom. Práve on ma pred asi dvadsiatimi rokmi oslovil s nápadom, že by chcel

obnovene vydať Waltariho Tajomstvo kráľovstva, môj mladoprekladateľský počín zo začiatku 90. rokov, ktorý vtedy vydal rúcajúci sa Tatran. Takú ponuku som neodmietol, veď to znamenalo šancu revidovať vlastné nedokonalosti i nedostatky redakčnej práce. Veľmi rýchlo sme sa dohodli, že chceme „postaviť pomník“ spisovateľovi, ktorého si obaja nesmierne vážime. Trvalo hádam pätnásť rokov, než knižka vyšla, nádhorne vyšperkovaná veraikonmi Stanislava Dusíka. Práve čakanie na ilustrácie trvalo tak dlho, no toto zdržanie umožnilo ďalej cizelovať preklad.

Logickým vyústením bola dohoda, že vydavateľstvo Petrus vydá aj voľné pokračovanie (ja mu vravím druhá časť) príbehu, ktoré autor nazval Nepriatelia ľudstva. Kým Tajomstvo kráľovstva je príbeh Rimana Marka Mesentia Maniliana, ktorý sa „primotal“ k ukrižovaniu židovského kráľa a prežil v tamojšej rímskej provincii štyridsať hektických dní do Nanebovstúpenia Spasiteľa, knižka Nepriatelia ľudstva rozpráva

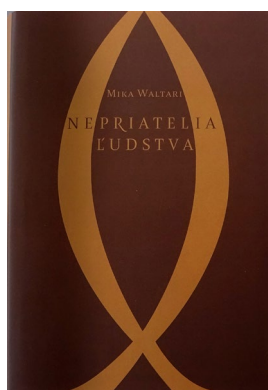
príbeh jeho syna Marka, ale vlastnej je aj pokračovaním príbehu jeho otca. Markus si buduje kariéru v rímskej armáde a politike. Všetko jeho úsilie však napokon vyústi do jeho popravy v aréne pri najväčšom prenasledovaní kresťanov po požiari Ríma.

Deje Waltariho historických románov poskytujú prekladateľovi hneď dve úrovne dobrodružných zážitkov. Na prvej z nich, takpovediac všeobecne prístupnej, sa pohybuje spoločnosť čitateľmi. Rovnako ako oni sleduje reťazec historických udalostí, opisy obyčajov, kolorit tej ktorej spoločnosti, spôsob myslenia vtedajších ľudí. Býva to zážitok neobyčajne hlboký, lebo Waltari sa na túto cestu vždy starostlivo pripravoval, oboznamoval sa s historickými prameňmi, takže je naozaj „uveriteľný“ a čitateľ i prekladateľ mu plne dôveruje.

S prvým a potom s každým ďalším čítaním pôvodného textu a takisto pri jeho prekladaní čakajú na prekladateľa intímnejšie dobrodružstvá vyplývajúce z úmyslu transformovať pôvodný text do cieľového jazyka, v tomto prípade slovenčiny. Pri Waltariho historických románoch pritom treba premostovať hneď dva časové rozdiely: jedným je čas od dopísania románu po dnešok, teda približne sedem desaťročí. Druhou, väčšou časovou „priepasťou“ sú stáročia, ktoré uplynuli od opisovaných dejov, pre ktoré občas nemáme aktuálne použiteľné jazykové pramene – napríklad „živým“ jazykom preložené diela antických spisovateľov.

Vzdelaný Waltari pritom rád a pomerne často, raz otvorenejšie, inokedy pre prekladateľa „zákernejšie“, cituje zo starých prameňov. Zaraďuje do textu aj menej známe postavy napríklad z Biblie a historické osobnosti, pričom im do úst vkladá slová a vety, ktoré treba najprv priam archeologickými metódami objaviť v starých textoch a následne zakomponovať do dialógu – veď čitateľovi nepredkladáme evanjeliá ale román. Keď si napríklad pohonič oslov cestou pospevuje, treba spozornieť a skúsiť hľadať v evanjelickom preklade žalmov... Možno som „nevychytil“ úplne každú zmienku, no ospravedlnením mi môže byť hádam málo klasická úroveň a rozsah môjho vzdelania ako aj skutočnosť, že preklad vznikol ešte pred totálnym a frontálnym útokom umelej inteligencie na prekladateľskú prácu. Takže čitateľovi sa treba zmieriť s tým, že má pred sebou text, pri tvorení ktorého som sa čo najväčšmi a najtesnejšie opieral o veľikána finskej literatúry, a musí veriť, že občas sa mi podarilo naozaj hlbšie preniknúť do jeho myslenia a chápania sveta. Dovoľte malé odbočenie: Koľko čitateľov prekladovej literatúry si vlastne uvedomuje, že nikdy nečítalo pôvodný fínsky text ale text, ktorý im ponúkol prekladateľ?

Pri prekladaní Waltariho historických románov považujem za samostatnú kapitolu jeho ženské postavy. Takmer vždy sú to ženy oplývajúce inteligenciou ale aj zlomyseľnosťou, neváhajúce proti hlavnej mužskej postave nepekne intrigovať. A hlavná mužská postava býva vo vzťahu k nim dostatočne naivná, aby so sebou dovolila manipulovať. Keď sme to skúmali, vyšlo nám, že predlohou bola azda istá femme fatal helsinských umeleckých kruhov v dvadsiatych rokoch minulého storočia, ktorej vplyvu sa vtedajší fínski avantgardní umelci zbavovali iba s ťažkosťami. Dočítali by sme sa o tom viac vo Waltariho životopisnom románe Moja veľká ilúzia, ale ten už sa zrejme na program slovenskej prekladovej literatúry v dnešných rýchlych časoch nedostane...

Neviem, ako to majú iní prekladatelia, no ja sa často prichytím, že okrem rozmýšľania o konkrétnom preklade, na ktorom pracujem, mi myšlienky „blúdiť“ okolo všeobecnejších translátologických otázok. V podstate porovnávam „navŕtávané“ poučky s tým, na čo narážam v konkrétnom texte. Vypracoval som si istú „teóriu uveriteľného prekladu“. Východisko je jednoduché, konfrontujem preklad s otázkou, či skutočnosť môže vyzeráť tak, ako ju opisujem, či sa môžu opisované deje, hoci aj fantastické, odohrať v časopriestore tak, ako v mojom preklade. Pri prekladaní do slovenčiny sa väčšmi tisnem k autorovi, pri češtine si dovoľím väčší odstup bez toho, aby som sa voči autorovi dopustil nevery – mám pocit, že práve v tejto drobnej(?) rozdielnosti spočívajú špecifiká oboch národných prekladateľských škôl.

Neubránim zamysleniu nad tým, či prekladateľské „pravdy“ naozaj vždy platia. Môže mať čitateľ prekladu rovnaké dojmy, môže si vytvoriť na základe prekladu rovnaké obrazy, aké autor dožičil čitateľovi pôvodného textu pred takmer storočím, zopár rokov po svetovej vojne v kultúre, ktorá mala veľmi odlišné tradície od našej? Často sa píše o paralelách medzi dejmi Waltariho historických románov a aktuálnymi udalosťami pred- a povojnového sveta. Odhalí dnešný čitateľ paralely medzi hašterením prvých kresťanov a tragédiou iných „vyvolených“? Možno skôr paralely medzi nástupom odpor

nepripúšťajúcich režimov v histórii a našou súčasnosťou, ktorú však – pri všetkej úcte – Waltari nemohol do textu vkladať. Iste, niektoré skúsenosti sú a boli všeobecne európskoľudské – a vtedy si pritakám. Pochybujem však, že vzdelaný slovenský čitateľ so svojou kultúrnou tradíciou a erudiťou môže vnímať Waltariho historický román a jeho posolstvo s rovnakými konotáciami a do rovnakej hĺbky ako pôvodný fínsky čitateľ. Možno sú si obaja čitateľa dnes už navzájom bližšie, ale to je skôr „zásluhou“ straty pochopenia pre pôvodne hĺbky primárneho posolstva.

Podobné je to s poučkou usilovať sa v preklade o zachovanie podobného štýlu, výberu jazykových prostriedkov atď. Toto občas použiteľné múdro iste nevzniklo na komparatívnom porovnávaní fínšských a slovenských textov. Fínčina je jazyk s neuveriteľným počtom slovných kmeňov a zdanlivo nekonečnou možnosťou odvodzovania ďalších tvarov slov. Slovenčine ešte potrvá (ak vytrvá), kým sa obohatí o toľké slovníky najrozličnejších slangov a nárečí, koľko ich má fínčina. A tak sa prekladateľ môže usilovať – ešteže sme neďávno už aj oficiálne zistili, že slovenčina má napríklad vulgarizmy... o všelijaké opisy, substitúcie a iné barličky. A to píšem ako obdivovateľ všetkých hečkov, ktorých sme v slovenskom preklade mali.

V románe Nepriatelia ľudstva by sa šikol celý aparát vysvetliviek, ktorých Waltariho vtedajší čitateľa potrebovali o čosi menej, veď častejšie ako naši dnešní počuli v škole o dejinách antiky a čítali evanjeliá. Vysvetlivky som vydavateľovi ani len nenavrhol, lebo na rozdiel od národných buditeľov neverím vo všeobecnú zrozumiteľnosť zahrnujúcu aj tých, ktorí rozumieť nedokážu alebo nechcú. Navyše som chcel čitateľovi dožičiť, aby si zalistoval v prameňoch podobne, ako som to musel robiť aj ja. A najmladších čitateľov by som chcel popchnúť k objavu, že svet je širší, než priestor, ktorý dokáže pojať displej aj toho najinteligentnejšieho ajfónu.

Často počujem kolegyne a kolegov vraviť, že milujú slovenčinu, milujú jazyk z ktorého prekladajú či kultúru jeho krajiny. Láska mi nezostala cudzou, no ja si jazyky skôr višímam, usilujem sa ich študovať a prenikať do nich, poznávať kultúru a históriu ich nositeľov a ich krajín. Preklad nechápem ako vec citovú ale ako nádhernú krížovku a sústavu nekonečného počtu rovníc, o ktorých vyriešenie sa pokorne usilujem.

ANDREJ RÁDY

Svět je naše ústřice

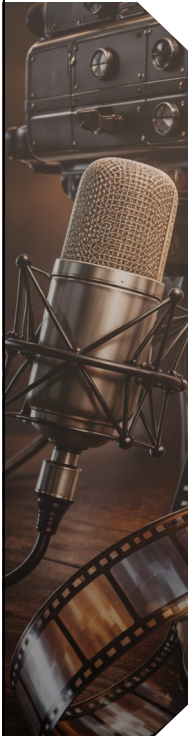

V sobotu 13. června se čeští audiovizuální překladatelé poprvé sešli u příležitosti Mezinárodního dne dabingu, aby diskutovali o své profesi. Hosty v panelech byli nejpovolnější profesionálové. Překladatelé Barbora Jarošová Kinská, Petr Putna a Jan Vieweg v panelu *Aktuálně o dabingu* povídali o zajímavostech ze své práce a zvukař Petr Štika v panelu *AI v dabingu a budoucnost dabingu* vylíčil mnoho technologických triků, s nimiž se ve studiu dá pracovat. Zároveň přinesl unikátní postřehy zkušeného profesionála, jenž vidí spoustu překladových chyb, které kvůli finančnímu podhodnocení a tlaku na rychlost vznikají. Kalk neboli doslovný překlad „svět je moje ústřice“ zazněl na prvním Dni dabingu mnohokrát a v publiku úspěšně rezonoval.

Český audiovizuální překlad dnes čelí mnohým výzvám. Přestože jako samostatný studijní obor neexistuje, věnují se mu v Česku stovky lidí, kteří tvoří české znění. Je to práce velmi populární, protože ji konzumují tisíce až statisíce diváků, a zároveň velmi zodpovědná, jelikož dnes se poměrně málo čte a kvalitní dabing a titulky mají své nezastupitelné místo ve zprostředkování a kultivaci českého jazyka. Přesto jsou aktuální podmínky neudržitelné, a pokud nedojde ke změně, budeme svědky odchodu zkušených profesionálů a nezadržitelného poklesu kvality. Jak zaznělo na Dni dabingu: „Jsme srdcaři, ale musíme být adekvátně ohodnoceni.“

Akce utvářející a stmelující komunitu mají jedinečnou hodnotu, a i když se tato konkrétní zaměřovala spíše na zábavnou stránku profese než na její bolavá místa, splnila účel v tom, že otevřela prostor pro navázání nových kontaktů a představení mnoha neviditelných tváří, bez nichž by český dabing takový, jak ho dnes známe, neexistoval.

LUCIE OLEŠOVÁ
mluvčí Sekce audiovizuálního překladu JTP

**13. 6.
2026**

Senovážné náměstí 23,
Praha 1

DEN DABINGU

10:00–11:15
Aktuálně o dabingu

11:30–12:45
AI v dabingu
a budoucnost dabingu

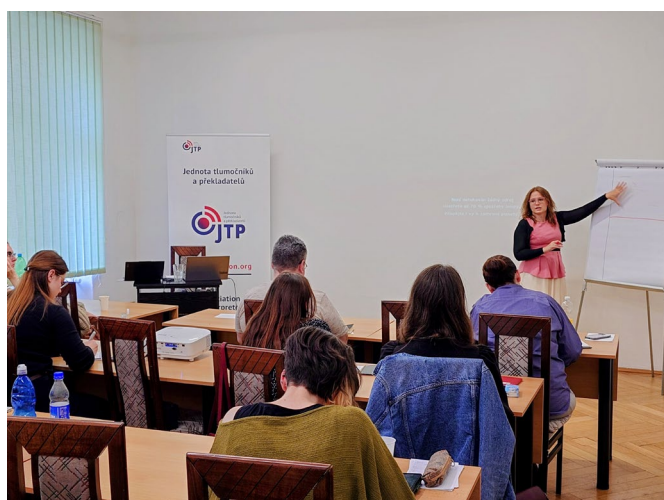
**ÚČAST
ZDARMA**
S REGISTRACÍ PŘEDEM*

*Účastí na akci berete na vědomí, že bude pořizována obrazová dokumentace pro účely propagace.

Jak tlumočit s jistotou aneb Efektivní tlumočnické techniky

V pátek 22. května 2026 se konal kurz tlumočení s oblíbenou lektorkou PhDr. Alžbětou Malkovskou. Osmnáct účastnic a jeden účastník s různou délkou praxe, rozmanitými zkušenostmi a rozličnými pracovními jazyky se na celý den ponořili do tlumočnických cvičení, aby si připomněli, co je podstatou tlumočení, jak aktivně poslouchat a analyzovat, identifikovat klíčové informace a podpořit paměť pomocí funkční notace. Řeč ale byla i o etice a profesionalitě a dalších aspektech tlumočnické profese. Diskuze byly živé a vyhrazený čas uběhl až příliš rychle. Budeme se proto těšit příště – třeba i s vámi!

PROHLÍDKA CLAM-GALASSOVA PALÁCE

K cílům naší organizace patří i přátelská setkávání členů. A tak jsme jedno březnové odpoledne strávili společnou návštěvou Clam-Galassova paláce.

Tento rozsáhlý palác ve stylu vrcholného baroka se nachází na Starém Městě v Husově ulici a navenek vypadá docela nenápadně, uvnitř však skrývá skutečné skvosty. Byl vybudován na místě menšího paláce a několika příkoupných budov v letech 1719–27 a jeho architektem byl Johann Bernhard Fischer z Erlachu. Stavebníkem paláce byl Matyáš hrabě z Gallasu, rakouský šlechtic a císařský

generál za třicetileté války, pocházející z nevýznamného italského rodu Gallasů. K ohromnému majetku v Čechách přišel díky zradě a zosnování vraždy Albrechta z Valdštejna. V roce 1757 Josef Gallas, který neměl mužského potomka, adoptoval synovce z rodu Clamů, čímž se souhlasem Marie Terezie došlo ke spojení obou rodů. Clam-Gallasové žili v paláci do konce 19. století, poté ho pronajímali.

dy byly skutečně velké peníze. Oproti tomu tvůrce sochařské výzdoby v budově i na fasádě Matyáš Bernard Braun a jeho žáci dostali sotva polovinu této částky. Sály dále zdobí krásné křišťálové lustry, drapérie a ozdoby z papírmáše, naši pozornost vzbudily i intarzované dveře se zámekem se znakem rodu Clam-Gallasů. Vše působí velmi honosně a Clam-Gallasové se skutečně měli čím chlubit.

Prohlídku jsme ukončili posezením v kavárně na rohu paláce.

ALENA ŠOURKOVÁ

Koncem roku 1918 bylo v budově umístěno první ministerstvo financí Československa, v roce 1945 byl palác znárodněn a sídlil zde Archiv hlavního města Prahy. V letech 2018–22 byl rekonstruován nákladem 1,5 miliardy Kč a nyní je ve vlastnictví magistrátu. Rod Clam-Gallasů vymřel v roce 1930 po meči a v roce 1975 i po přeslici.

Prohlídku jsme zahájili výstupem po jednom z nejkrásnějších barokních schodišť v Praze do druhého patra, kde se nacházejí reprezentativní prostory neboli piano nobile. Ve většině paláců je v prvním patře, v Clam-Gallasově paláci však výhledu z prvního patra bránily domy v Husově ulici, a tak sem umístili obytné prostory. Piano nobile zabírá celé druhé patro západního křídla a tvoří ho řada sálů, které sloužily různým účelům – hrálo se zde divadlo, především opery, byl zde přijímací salon, v mramorovém

Jarní jeronýmský víkend 2026

Letošní jarní jeronýmský víkend jsme pojali trochu netradičně jako příležitost k neformálnímu setkání našich členů.

Víkend jsme zahájili v pátek společnou návštěvou Benediktinského opatství Panny Marie a sv. Jeronýma v Emauzích.

Klášter založil v roce 1347 císař Karel IV. na základě privilegia uděleného papežem Klimentem VI., jako jediný klášter ve Svaté říši římské s liturgií ve slovanském jazyce.

Téměř po celou dobu existence kláštera zde působili benediktini. Ty první pozval Karel IV. z dnešního Chorvatska, později přicházeli benediktinští řeholníci z dalších zemí – v 17. století ze španělského Monseratu, na konci 19. století z německého Beuronu. Všichni po sobě

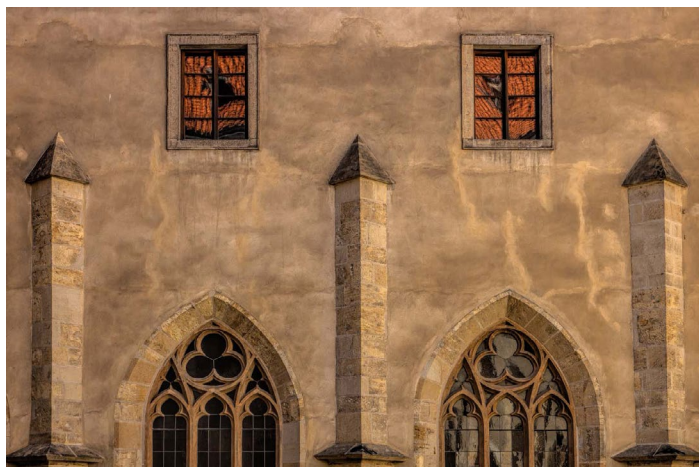
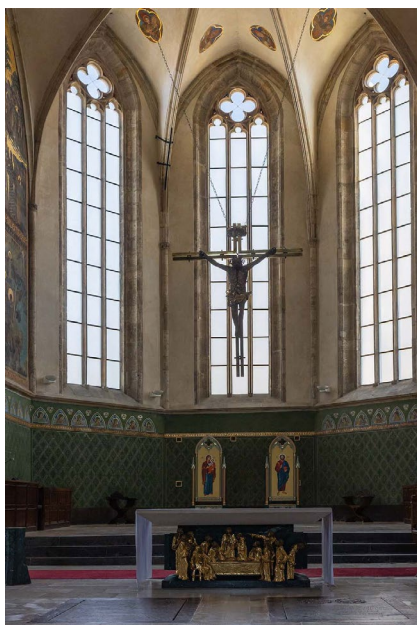
zanechali stopy v architektuře kláštera. Beuronští mniši klášter regotizovali, odstranili barokní prvky a vyzdobili interiéry beuronským stylem vyznačujícím se jednoduchostí, geometrickými tvary a inspirací starověkým uměním. Klášter byl silně poničen 14. února 1945 při americkém bombardování Prahy. Po válce se benediktini navrátili a začali s opravami, po pěti letech však museli odejít a v prostorách kláštera působila Akademie věd a další instituce. Rekonstrukce však probíhaly dál, v roce 1964 byla vyhlášena soutěž na dostavbu průčelí. Z devíti přihlášených architektů zvítězil František Černý, který dal klášteru dnešní typickou podobu s moderním bílým betonovým

dvojvěžím. Rekonstrukce byly definitivně dokončeny až v roce 2003. Dnes zde působí tři řeholníci.

My jsme zahájili prohlídku výkladem paní průvodkyně v barokním refektáři kláštera. Došli jsme do něho křížovou chodbou zdobenou freskami představujícími tzv. emauzský cyklus. Je to soubor gotických nástěnných maleb z doby Karla IV., zobrazující dějiny spásy od stvoření světa po seslání Ducha svatého. Poté jsme pokračovali do kapitulní síně s modelem původního kláštera z doby Karla IV., do Císařské kaple vymalované v beuronském stylu a do hlavního kostela zasvěceného Panně Marii,

sv. Jeronýmovi, Cyrilovi a Metodějovi, Vojtěchovi a Prokopovi. Kostel, z něhož po osudném bombardování zbyl jen presbytář, je obnovený v gotickém stylu a působí svými čistými liniemi a monumentalitou. Prohlídku kláštera jsme zakončili v rajsském dvoře, v jehož středu se nachází dřevěný kříž.

Po prohlídce Emauzského kláštera jsme se přesunuli do kanceláře JTP a tam jsme strávili příjemný večer. Bavili jsme se o všem možném a také o tom, co dělá Jednota dobře a co špatně a co by mohla do budoucna dělat pro své členy. Získali jsme cenné podněty.

V neděli jsme pak podnikli výlet na zámek Berchtold v Kunicích-Vidovicích u Prahy. Toto původní panské sídlo ze 14. století bylo koncem 19. století přestavěno do dnešní pseudobarokní podoby. V roce 1910 jej koupil hrabě Berchtold z italské šlechtické rodiny pro svého syna, jenž zde žil se svojí neurozenou manželkou Kateřinou. Kateřina, žena z lidu, byla velmi oblíbená a na zámku zůstala po

násilné smrti svého manžela až do roku 1948. Pak nastaly zlé časy – působila zde armáda, v roce 1981 zámek připadl vesnici, ta ho prodala a v roce 2005 přišel do veřejné dražby. Pan Václav Růžička, dnešní majitel, jej koupil ve zcela zdevastovaném stavu, nákladně zrekonstruoval a v roce 2011 otevřel. Pan Růžička nás osobně přivítal v recepci a provedl po zámku.

V dnešní době zámek skutečně žije – konají se zde prohlídky, slouží jako hotel, místo pro konání společenských akcí a také jako muzeum. Je zde totiž vystaveno na tři a půl tisíce exponátů, jenž nashromáždil místní rodák dr. Oldřich pro muzeum v Kunicích. Mohli jsme obdivovat historické mince, známky, obrazy, mapy, knihy, fotografie, nádobí, sklo, lovecké trofeje, zbraně a také různé předměty související s fotbalem. Patronem zámku je totiž Antonín Panenka.

Naše skupina si prošla nejen salonky a sály, ale vystoupala i do obytného patra a tam nahlédla do novomanželského apartmánu a do pokojů. Poté jsme s chutí poobědvali v zámecké restauraci.

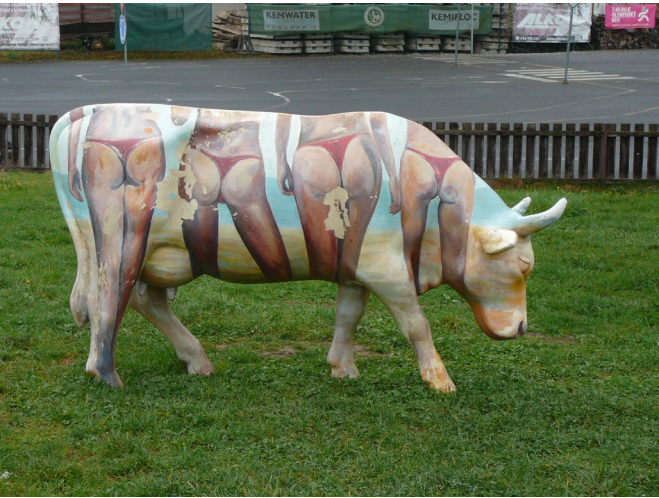
Předpověď počasí na tento den nevěstila nic dobrého a skutečně od rána pršelo a pršelo. Ještě při obědě jsme s obavami hleděli z oken a uvažovali, jestli vůbec podnikneme naplánovaný pěší výlet. Nakonec se však vše v dobré obrátilo – déšť ustal a my jsme vyrazili půvabnou zvlněnou jarní krajinou do asi 6,5 km vzdálených Mirošovic. Tam jsme nastoupili do vlaku a zakončili nedělní výlet i celý jarní jeronýmský víkend.

ALENA ŠOURKOVÁ

Fotky Berchtold

Více o zámku, nabízených službách i programu zde:

<https://zamekberchtold.cz/>

Strhující Příběh o lidech, kteří se odvážili udělat nemožné...

Ken Follett

KRUH DNÍ

Nadaný kopáč pazourků Seft se za letního vedra ubírá po Velké planině, aby přihlížel obřadům ohlašujícím začátek nového roku. Chce také využít příležitost, aby na trhu směnil své kameny za jiné potřebné věci. Hlavně však chce najít Neen, dívku, do níž je hluboce zamilovaný. Její rodina žije v hojnosti a Seft díky jejich pasteveckému společenství získá možnost uniknout od svého krutého otce a bratrů. Neenina sestra Joia je kněžka s vizí a mimořádnou schopností vést lidi. Jako dítě uchváceně sleduje obřad letního slunovratu a sní o zázračném novém Monumentu postaveném z největších kamenů na světě. Joiina vize velkolepého kamenného kruhu inspiruje Sefta a stane se jejich životním dílem. Jenže v kopcích a lesích Velké planiny se schyluje k potížím. Úrodnou půdu pustoší sucha a mezi kmeny pastevců, rolníků a zálesáků vzrůstá nedůvěra. A akt brutálního násilí vede k otevřené válce...

Překlad Libuše a Luboš Trávníčkoví.

Váz., 488 stran, 14,5 x 22,7 cm

599,-

Ken Follett

VEČER A JÍTRO

Stavitel lodí, normanská šlechtična a mnich se ocitnou v nebezpečném konfliktu s krutým a nemilosrdným biskupem... 760 stran

649,-

Ken Follett

PILÍŘE ZEMĚ

Historický román odehrávající se v Anglii přibližuje čtenářům formou napínavého příběhu vznik katedrál. 928 stran

759,-

Ken Follett

NA VĚKY VĚKŮ

Třetí díl ságy nás opět zavádí do středověkého anglického městečka Kingsbridge. 928 stran

759,-

Ken Follett

OHNIVÝ SLOUP

Příběh plný intrik, vražd a zrady se odehrává v šestnáctém století, kdy Evropu sužovaly náboženské konflikty. 688 stran

649,-

Ken Follett

ZBROJ SVĚTLA

Pokračování poutavé ságy nás přivádí do období napoleonských válek a průmyslové revoluce... 616 stran

649,-

Pozvánka na podzimní jeronýmský výlet na zámek Vrchotovy Janovice

Milé kolegyně a milí kolegové,
jak velí tradice, na podzim se bude opět konat náš tradiční jeronýmský výlet, a to v sobotu 26. září 2026. Tentokrát společně navštívíme zámek Vrchotovy Janovice v okrese Benešov. Jeho základem je vodní tvrz z přelomu 15. a 16. století, během 18. století rokokově přestavěná. V polovině 19. století byl exteriér zámku novogoticky upraven. Posledním soukromým majitelem zámku byla baronka Sidonie Nádherná, mecenáška a organizátorka kulturního života. Kolem zámku se rozprostírá anglický park.

Do Vrchotových Janovic pojedeme v 8.51 z hlavního nádraží (8.56 Vršovice, 9.00 Zahradní Město) spěšným vlakem Sázava do Olbramovic (9.51), kde v 9.54 přestoupíme na vlak do Vrchotových Janovic (10.01). S lítačkou si můžete koupit jízdenku ze Zahradního Města nebo ještě lépe na 7 pásů (84/42 Kč). Z nádraží půjdeme asi 20 minut městysem k zámku.

Prohlídku s průvodcem máme objednanou na 11.00 hodin, vstupné činí 140 Kč, snížené 100 Kč a prohlídka trvá hodinu. Vedle zámku se nachází restaurace Na Rychtě, kde poobědváme.

Kdo by nechtěl jít na pěší výlet, může jet zpět vlakem z Vrchotových Janovic ve 13.03 nebo 15.03 s přestupem v Olbramovicích nebo Benešově, případně autobusem (od sokolovny) v 13.18 rovněž do Benešova.

Turisté se vydají naučnou stezkou Po stopách Sidonie Nádherné do cca 6 km vzdálených Olbramovic. Odtud jezdí rychlíky (všechny se jmenují Vltava) v 15.20, 16.20, 17.20. Cesta do Prahy trvá 50 minut.

Jako obvykle budeme pozvánku možná upravovat poté, co trasu projdeme a zjistíme, jak všechno funguje. Aktualizace najdete zde:

<https://www.jtpunion.org/udalost/pozvanka-na-podzimni-jeronymsky-vylet-na-zamek-vrchotovy-janovice/>

Rovněž budu prosit, aby se mi zájemci nahlásili, bude třeba rezervovat potřebný počet míst v restauraci.

Na výlet zveme srdečně naše členy, jejich rodinné příslušníky a přátele, zkrátka všechny, kde se chtějí podívat na méně známý zámek, trochu se projít a setkat se s kolegy.

ALENA ŠOURKOVÁ

alena.sourkova@tiscali.cz

VH tentokrát v Třebíči

Jest dobrým zvykem, že Jednota tlumočnicků a překladatelů pořádá svou valnou hromadu a výjezdní zasedání Rady JTP v některém z hezkých a zajímavých měst a míst v Čechách či na Moravě – ovšem mimo té volební, která se koná vždy v Praze (a ta nás čeká napřesrok).

Doposud jsme takto navštívili například České Budějovice, Jičín, Jihlavu, Kutnou horu, Olomouc, Pardubice, Pavlov, Tábor, Želiv. Letos padla volba na Třebíč.

Zasedali jsme v hezkém Grand hotelu na náměstí v historickém centru města, některé účastnice ještě před začátkem valné hromady stihly pár temp v hotelovém bazénu. Programem jsme splnili povinnosti, jež nám ukládají stanovy JTP i zákon. Předsedkyně Edita Jiráková přednesla zprávu o činnosti od poslední valné hromady, mluvčí sekce audiovizuálního překladu Lucie Olešová seznámila přítomné s činností sekce a připravovaným Dnem dabingu, tajemník JTP Petr Kautský vysvětlil, jak byl plněn rozpočet v roce 2025 a předložil k diskusi a ke schválení návrh rozpočtu na rok stávající, tak jak jej připravil výkonný výbor. Zprávu revizní komise pak přednesla její členka Lenka Martinková. Prezentace připravil a promítal Andreas Weber, místo konání vybrala a celou organizaci rezervací, ubytování a pronájmu prostor, jakož i výborné počasí, opět zajistila Ája Šourková. Po nezbytné diskusi

pak valná hromada vzala na vědomí přednesené zprávy, udělila výkonnému výboru absolutorium za rok 2026 a schválila předložený rozpočet na rok 2026. Kytici k narozeninám dostala po zásluze čestná členka, matka zakladatelka a dlouholetá předsedkyně JTP Amalaine Diabová.

Odpoledne, jak tradice praví, jsme se věnovali „kulturně-poznávací činnosti“. Pan průvodce Řídký nás protáhl nejzajímavějšími kouty židovského města a na závěr dovedl až k bazilice sv. Prokopa. Někteří z nás vystoupali na Masarykovu vyhlídku a shlédli město z výšin Hrádku. Zajímavá byla i návštěva židovského hřbitova. Večer jsme strávili ke všeobecné spokojenosti v příjemné restauraci Třebíčanka.

V neděli jsme ještě navštívili zajímavý, bohatě zařízený a vyzdobený, jakož i řádně udržovaný zámek v Jaro-měřicích nad Rokytnou. Příští valná hromada se bude konat v Praze, protože bude volební, ale veřejné zasedání Rady JTP si nenecháme ujít v dalším pěkném městě. Apropos valná hromada – někteří členové již do výkonného výboru kandidovat nebudou. Je na čase, aby byl omlazen a přišli do něj nové kolegyně a kolegové s novými nápady. Přemýšlejte o tom, kdo a jak může přidat ruku k dílu, brzo vám rozešleme dotazníček a budeme se těšit na vaše odpovědi.

Dále vyšlo (nebo vyjde)...

Překladatelské posuny v dokumentech EU: Kontrastivní analýza projevů nominálnosti / Eva Nováková. 1. vyd. Olomouc, Univerzita Palackého v Olomouci, 2026. ISBN 978-80-244-6708-5. Kč 350,00.

Slepé skvrny v literárních překladech z/do češtiny. 1. vyd. Olomouc, Univerzita Palackého v Olomouci, 2026. ISBN 978-80-244-6712-2. Kč 350,00.

Korpus třicetiletý / Hana Skoumalová, Michal Škrabal, Barbora Štěpánová (eds.) 1. vyd. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2025. ISBN 978-80-7422-137-8. Kč 329,00.

Slovník generace Alfa pro rodiče a učitele / Nikola Führlingerová, Zuzana Mlaka Halabalová, Karel Komínek, Aneta Prokopová. 1. vyd. Brno: Než zazvoní, 2026. ISBN 978-80-11-08308-3.

Akademická encyklopedie českých dějin. Svazek XI, Poh–Praha: (pohanství – Praha, pražská města) / vědecký redaktor Jaroslav Pánek. Praha: Historický ústav, 2025. ISBN 978-80-7286-445-4.

Encyklopedie komiksu v Československu 1945–1989 / Josef Ládek, Robert Pavelka. 2. vyd. Praha: XYZ, 2026. ISBN 978-80-267-7027-5. Kč 599,00.

Atlas relikvíře svatého Maura: bečovský poklad pod lupou / Jiří Šindelář, Martin Frouz, Matěj Šindelář, Andrej Šumbera. 1. vyd. Mladá Vožice: Naše historie, 2026. ISBN 978-80-11-08417-2.

Atlas koček / 1. vyd. Praha: Euromedia Group – Bookmedia, 2026. ISBN 978-80-7639-351-6.

Atlas psův / Izabela Przeczek. 1. vyd. Praha: Euromedia Group – Bookmedia, 2026. ISBN 978-80-7639-335-6.

Hmyzí rodiny a státy / Jan Žďárek. 1. vyd., 2. dotisk. Praha: Academia, 2026. ISBN 978-80-200-2225-7.

Hnízda pěvců České republiky / Jiří Formánek. 1. vyd., 1. dotisk. Praha: Academia, 2026. ISBN 978-80-200-2688-0.

Ryby našich vod. 6. vydání. Praha: Český rybářský svaz, 2026. ISBN 978-80-907838-6-7.

Praha, Karolinum – nakladatelství Univerzity Karlovy, 2026

Horizonty překladu: k teoretickému dílu Jiřího Levého / Tomáš Svoboda. 1. vyd. ISBN 978-80-246-4089-1. Kč 290,00.

Česky s humorem: česká rčení, přísloví a pranostiky / Milena Vonková. 2. vyd. ISBN 978-80-246-6381-4. Kč 200,00.

Encyklopedie sídelních biskupů v českých zemích / Milan Buben. 2. vyd. ISBN 978-80-246-6151-3. Kč 410,00.

ALENA ŠOURKOVÁ

ToP

(tlumočení-překlad)

Číslo 160 ročník XXXVII – 2026

léto 2026

ToP (tlumočení-překlad)

Odborný bulletin Jednoty tlumočnicků
a překladatelů

ISSN 1210-4159 (tištěná verze,
1990–2014)

ISSN 2336-8888 (elektronická verze
od 2015, platí i pro elektronický archiv
starších ročníků)

JTP je členem Mezinárodní federace
překladatelů FIT – Fédération
internationale des traducteurs,
organizace třídy „A“ uznané UNESCO.

šéfredaktor Petr Kautský

redakční rada Prof. PhDr. Ivana
Čeňková, CSc., Amalaine Diabová,
Ing. Miroslav Herold, CSc., PhDr. Milan
Hrdlička, CSc., Mgr. Edita Jiráková
Ph.D., Mgr. Marie Příbylová,
PhDr. Andrej Rády, doc. PhDr. Tomáš
Svoboda, Ph.D., Mgr. Alena Šourková,
Mgr. Andreas Weber

grafická úprava Šimon Sedláček

redakce

JTP – ToP, Senovážné nám. 23,
110 00 Praha 1

Telefon: 224 142 312

E-mail: jtp@jtpunion.org

www.jtpunion.org

Facebook: [jtp@jtpunion.org](https://www.facebook.com/jtp@jtpunion.org)

Ke stažení zdarma na stránkách JTP:
www.jtpunion.org

Registrace MK ČR 6198 TS: 7B B1.

Čtvrtletník. Vychází jen ve formátu PDF.

Uzávěrka tohoto čísla 31. 5. 2026.

Vydala © Jednota tlumočnicků
a překladatelů, IČ CZ002505676.

Za obsah článků odpovídají autoři. Texty
neprošly jazykovou úpravou. Příspěvky
nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.
Příspěvky se nehonorují. Příspěvky
zde otištěné nesmí být reprodukovány
v žádné formě, ani elektronickým či
mechanickým způsobem, včetně systémů
pro ukládání a vyhledávání informací,
bez souhlasu držitelů copyrightu.
Citace z textů možno přetisknout pouze
s uvedením zdroje.

smos *k* CENTRUM

Senovážné nám. 23 a 22
mobil: +420 777 711 691

tradice

**centrum Prahy, kvalitní zázemí
kanceláře, sály, široká škála služeb
lékařské služby**

již od roku 1878